The Henri J. M. Nouwen Spirituality Series™

Linh Đạo *của* Việc Gây Quỹ

Henri J. M. Nouwen

John S. Mogabgab, Series Editor

Bản dịch của Nhóm Tủ sách dịch Công Giáo

HENRI NOUWEN

Bản dịch của nhóm Sách dịch Công giáo

LINH ĐẠO *CỦA* VIỆC GÂY QUỸ

LƯU HÀNH NỘI BỘ - 2025

BỘ SÁCH LINH ĐẠO HENRI NOUWEN
Linh Đạo Gây Quỹ
Bản quyền © 2010 bởi Quỹ Di Sản Henri Nouwen
Mọi quyền được bảo lưu.
Không phần nào của cuốn sách này được sao chép dưới bất kỳ hình thức nào nếu không có sự cho phép bằng văn bản của nhà xuất bản, trừ những trích dẫn ngắn trong các bài phê bình hay bài viết phê bình.
Để biết thêm thông tin, xin liên hệ:
Upper Room Books, 1908 Grand Avenue, Nashville, TN 37212.
Trang web của Upper Room: www.upperroom.org
Trang web của Hội Henri Nouwen: www.HenriNouwen.org
Tài liệu này ban đầu được đồng xuất bản cùng Hội Henri Nouwen vào năm 2004 dưới dạng sách nhỏ.
UPPER ROOM BOOKS®, và các biểu tượng thiết kế là thương hiệu thuộc sở hữu của **The Upper Room®**, một sứ vụ của **GBOD®**, Nashville, Tennessee. Mọi quyền được bảo lưu.
Trừ khi có ghi chú khác, các trích dẫn Kinh Thánh được trích từ New Revised Standard Version Bible, bản quyền © 1989 bởi Ủy ban Giáo dục Kitô giáo của Hội đồng các Giáo hội Chúa Kitô tại Hoa Kỳ. Được sử dụng theo giấy phép. Mọi quyền được bảo lưu.
Các trích dẫn Kinh Thánh có ký hiệu NJB được trích từ The New Jerusalem Bible, bản quyền © 1985 bởi Darton, Longman & Todd, Ltd. và Doubleday, một nhánh của Random House, Inc. Được tái bản theo giấy phép.
Thiết kế bìa và nội dung: Sue Smith và Pearson & Co.
Tranh bìa: Gogh, Vincent van, (1888). Người Gieo Giống. Erich Lessing /Art Resource, NY
Ảnh trang 62: Mary Ellen Kronstein. Được sử dụng theo giấy phép.
Dữ liệu Thư viện Quốc hội Hoa Kỳ
Tác giả: Nouwen, Henri J. M.
Nhan đề: A Spirituality of Fundraising / Henri J. M. Nouwen
Số trang: cm Font chữ UTM sử dụng Bảng mã UNICODE Vui lòng thiết lập tại Trình điều khiển bàn phím (Bộ sách Linh đạo Henri Nouwen)
"Danh sách các tác phẩm được trích dẫn của Henri Nouwen" Font chữ UTM sử dụng Bảng mã UNICODE Vui lòng thiết lập tại Trình điều khiển bàn phím trang P.
ISBN: 978-0-8358-1044-9
Đề mục: I. Gây quỹ trong Giáo hội. II. Nhan đề.
Mã phân loại: BV772.5.N68 2011
Phân loại Dewey: 254′.8 Font chữ UTM sử dụng Bảng mã UNICODE Vui lòng thiết lập tại Trình điều khiển bàn phím dc
Mã số: 222010040997
In tại Hoa Kỳ.

VỀ BỘ SÁCH LINH ĐẠO HENRI NOUWEN

Henri Nouwen luôn tìm kiếm điều cốt lõi. Ngài không bao giờ thỏa mãn với việc chỉ đứng ngoài quan sát cuộc sống, mà luôn đón nhận mọi trải nghiệm và mối tương quan với tất cả nhiệt huyết của mình. Nouwen nhìn thế giới với sự háo hức của một đứa trẻ, luôn tin rằng chính giữa lòng cuộc sống, ngài sẽ gặp được Thiên Chúa – Đấng yêu thương ta vô điều kiện. Giúp chúng ta nhận ra Thiên Chúa đang hiện diện trong từng sợi tơ của cuộc sống chính là đam mê sâu xa và trường tồn của đời sống và sứ vụ của Henri.

Bộ sách Linh đạo Henri Nouwen là hiện thân cho di sản yêu thương và dấn thân của ngài đối với các vấn đề và thao thức đương đại. Được hình thành nhờ sự cộng tác giữa Hội Henri Nouwen và Mục vụ Upper Room, bộ sách này mang đến những cách trình bày mới mẻ về những chủ đề luôn chất chứa trong trái tim Henri. Chúng tôi hy vọng mỗi tập sách sẽ giúp bạn khám phá ra rằng: trong chính nhịp sống hằng ngày của mình, Thiên Chúa gần gũi hơn bạn tưởng.

NỘI DUNG

VỀ BỘ SÁCH LINH ĐẠO HENRI NOUWEN 5
LỜI NÓI ĐẦU 7
LỜI TRI ÂN 10
Gây quỹ như một Thừa tác vụ 14
Giúp Nước Thiên Chúa Thành Hình 20
Nền Tảng An Toàn Của Chúng Ta 22
Những Người Giàu Có 28
Ngỏ Lời Xin 34
Một Sự Hiệp Thông Mới 38
Cầu Nguyện và Lòng Biết Ơn 43
NƯỚC CHA TRỊ ĐẾN 47
VỀ HENRI J. M. NOUWEN 49

LỜI NÓI ĐẦU

Trong một buổi nói chuyện trước đông đảo thính giả về gây quỹ như một thừa tác vụ, Henri Nouwen được biết rằng toàn bộ sách mới của ngài đã được bán hết tại gian hàng phía sảnh. Giữa giờ trưa, ngài liền ra hiệu sách gần nhất để mua thêm vài cuốn. Trên đường đến xe, ngài gặp một thanh niên ăn mặc giản dị, đang xin tiền để trở về nhà ở Pháp. Với thái độ quen thuộc của mình, Henri nói: "Lên xe đi rồi kể tôi nghe chuyện của anh."

Trên đường đi, chàng trai kể rằng mình đã thất bại trong nỗ lực xin việc tại Canada, và giờ không đủ tiền về nhà. Dù đã có vé bay về Paris tối hôm đó, anh vẫn không có cách nào để tiếp tục hành trình về quê ở miền nam nước Pháp. Sau khi mua xong sách và quay lại trung tâm hội nghị, trước khi chia tay, Henri đã tặng cho người thanh niên ấy hai trăm đô-la, và dặn anh nhớ báo tin bình an khi về tới nhà.

Chiều hôm đó, sau khi kết thúc buổi thuyết trình và chuẩn bị ra về, các nhân viên bán sách trong sảnh đã trao cho Henri một phong bì để tỏ lòng biết ơn vì sự tử tế của ngài. Khi mở ra, Henri thấy trong đó là một tấm thiệp cảm ơn… kèm theo một tấm ngân phiếu hai trăm đô-la!

Sự quảng đại sinh ra sự quảng đại, nhất là khi nó bắt nguồn từ nền tảng của sự liên kết sâu xa giữa con người với nhau. Henri, với thái độ cởi mở và đầy Thần Khí, luôn tìm điểm chung với những người ngài gặp. Lòng quảng đại của ngài không chỉ là về tiền bạc, mà là một hoa trái của lòng quảng đại sâu xa hơn – sự quảng đại hiến thân. Khao khát xây dựng các mối tương quan chân thật nơi

Henri đã khơi dậy khao khát ấy nơi người khác, để rồi ngài cảm nghiệm được sự quảng đại từ nơi họ – nơi thời gian, sự quan tâm và cả vật chất.

Ở nhiều phương diện, Henri là một người giàu lòng quảng đại – ngài vừa có phương tiện, vừa có tấm lòng để cho đi. Đồng thời, ngài cũng thường xuyên phải tìm kiếm nguồn quỹ để thực hiện những thao thức mục vụ của mình. Do đó, Henri hiểu về việc gây quỹ từ hai phía: là người được mời gọi đóng góp, và là người đi vận động sự hỗ trợ cho các sứ vụ. Với thời gian, tầm nhìn của ngài mở rộng từ những kinh nghiệm cá nhân đến cái nhìn phổ quát.

Giống như nhiều người trong chúng ta, Henri từng xem gây quỹ như "một việc cần thiết nhưng không mấy dễ chịu để hỗ trợ cho những điều thiêng liêng." Nhưng lòng đam mê với mục vụ và lối sống đặt nền tảng nơi Thần Khí đã dẫn đưa ngài đi xa hơn và sâu hơn – cho đến khi ngài có thể nói một cách xác tín rằng: "Gây quỹ, trước hết và trên hết, là một hình thức của thừa tác vụ."

Trong bài nói ngắn này, Henri bừng cháy niềm đam mê cho Nước Thiên Chúa. Ngài mở ra cho tất cả những ai được Thần Khí thúc đẩy một lối nhìn mới để nhận ra: "Gây quỹ cũng thiêng liêng như việc giảng thuyết, cầu nguyện, thăm viếng bệnh nhân hay chia sẻ bữa ăn cho người đói."

Là thừa tác vụ, gây quỹ bao gồm rao giảng, mời gọi và hoán cải. "Gây quỹ là việc công bố niềm tin của chúng ta theo một cách giúp người khác có cơ hội tham gia vào cùng một thị kiến và sứ mạng." Với Henri, sự rao giảng và mời gọi này không chỉ dành cho người được mời gọi đóng góp, mà còn là một lời kêu gọi thách thức cả người gây quỹ lẫn người quyên góp bước vào một sự hoán cải

thiêng liêng mới. "Gây quỹ luôn là một lời mời gọi hoán cải." Tất cả đều được mời gọi xây dựng một mối tương quan thiêng liêng mới mẻ với chính nhu cầu và tài nguyên của mình. Henri khích lệ những người gây quỹ trở nên vững vàng và đầy niềm vui, mạnh dạn lên tiếng mà không phải xin lỗi. Và trong viễn cảnh này, người gây quỹ không phải là người duy nhất được lợi ích – bởi vì người đóng góp cũng bước vào một sự hiệp thông mới với tha nhân, trở thành một phần trong thị kiến thiêng liêng lớn lao và đầy hoa trái.

Chính nhờ mối tương quan tốt đẹp giữa Hội Henri Nouwen và Upper Room Ministries, dự án này – từ ý tưởng đến hiện thực – đã trở thành bằng chứng sống động cho thông điệp thiêng liêng mà bản thảo muốn chuyển tải về mục vụ, tầm nhìn, sự mời gọi, cho đi và đón nhận. Tôi tin tưởng rằng sự đầu tư đầy tâm huyết của biết bao con người trong việc hình thành cuốn sách này sẽ được nhân lên gấp bội qua ảnh hưởng sâu rộng mà nó mang lại cho cái nhìn và thực hành gây quỹ của vô số cá nhân và tổ chức.

Sue Mosteller, CSJ
Quỹ Di sản Henri Nouwen

LỜI TRI ÂN

Vào ngày 16 tháng 9 năm 1992, Henri Nouwen đã có một buổi nói chuyện với Quỹ Phục vụ Gia đình Marguerite Bourgeoys về đề tài gây quỹ. Đó là một bài nói chuyện không chính thức, xuất phát từ trái tim, không cần bản thảo viết sẵn. Rất may, bài nói đã được ghi âm lại và sau đó được hiệu đính nhẹ nhàng. Theo thời gian, bản chép lại được chia sẻ cho một số cá nhân và tổ chức đang thực hiện các hoạt động gây quỹ. Những phản hồi tích cực về cái nhìn mới mẻ mà Henri bắt đầu khai triển về việc gây quỹ đã khiến Sue Mosteller, người phụ trách di sản văn chương của Henri, suy nghĩ đến việc phổ biến rộng rãi hơn tài liệu này.

Bản thảo đã được trao như một món quà cho Hội Henri Nouwen mới thành lập, để phục vụ cho công cuộc phát triển tài chính của chính hội. Tháng 4 năm 2003, tôi được liên hệ để xem xét khả năng chuẩn bị bản văn của Henri cho việc xuất bản. Cuộc gọi từ Hội Nouwen xuất phát từ mối liên hệ cá nhân giữa tôi và Henri. Trong thời gian học tiến sĩ tại Đại học Yale, tôi đã phục vụ năm năm với tư cách là trợ lý giảng dạy, nghiên cứu và biên tập cho Henri. Ngài là người thầy, người cố vấn và người bạn thân của tôi. Tạp chí *Weavings*, mà tôi làm tổng biên tập trong suốt hai mươi bốn năm, vẫn luôn tìm cách phản ánh trong thời đại của mình tầm nhìn thiêng liêng mà Henri đã thể hiện cách tuyệt vời.

Tôi đã sử dụng sự tự do mà Henri thường rộng rãi dành cho tôi để thêm vào một số phần khi thấy rằng các ý tưởng của ngài có thể được khai triển thêm hoặc các chuyển đoạn cần được làm rõ hơn. Những công trình được khơi nguồn từ tình yêu luôn lôi cuốn

cộng đoàn, và chính dự án này đã xác nhận chân lý đó. Nathan Ball và Sue Mosteller từ Quỹ Di sản Henri Nouwen đã tham gia sâu sát vào mọi khía cạnh của công việc. Dù lịch trình rất dày đặc, Sue vẫn dành thời gian để viết Lời nói đầu. Wendy Greer và Robert Durback đã quảng đại đóng góp các gợi ý trích dẫn bên lề từ những tác phẩm khác của Henri. Resa Pearson, Elaine Go và Sue Smith từ Pearson & Company đã thiết kế cuốn sách với phong cách lôi cuốn và dễ tiếp cận – đúng như cuộc đời và đức tin của Henri. Pamela Hawkins đã rà soát bản thảo với con mắt kỹ lưỡng của một biên tập viên. Và Robin Pippin từ Upper Room Books đã hướng dẫn toàn bộ quá trình với sự khéo léo dịu dàng. Cuối cùng, tôi xin gửi lời tri ân đến bạn – độc giả – vì đã tiếp nhận tầm nhìn của Henri về gây quỹ như một thừa tác vụ, và tiếp tục thực hiện điều đó theo những cách mà chính Henri cũng khó có thể tưởng tượng được.

John S. Mogabgab
Mục vụ Upper Room

“Hãy lấy tình yêu làm mục tiêu của anh em.”
(1 Côrintô 14:1, Kinh Thánh Tân Giê-ru-sa-lem)

GÂY QUỸ là một chủ đề mà chúng ta ít khi suy nghĩ đến dưới góc độ linh đạo. Chúng ta thường xem gây quỹ như một hoạt động cần thiết nhưng không dễ chịu, nhằm hỗ trợ cho những công việc thiêng liêng. Hoặc đôi khi, ta cho rằng việc phải gây quỹ là dấu hiệu của một sự thất bại trong việc hoạch định hoặc chưa đủ tin tưởng rằng Thiên Chúa sẽ lo liệu mọi sự cần thiết. Quả thực, nhiều khi gây quỹ là phản ứng trước một cơn khủng hoảng. Đột nhiên, tổ chức hay cộng đoàn đức tin của chúng ta không còn đủ tài chính, và ta bắt đầu nói: "Làm sao để có đủ tiền đây? Chúng ta phải bắt đầu xin quyên góp thôi." Rồi ta nhận ra rằng mình không quen với việc đó. Ta có thể cảm thấy lúng túng, thậm chí xấu hổ. Những lo lắng hiện ra: "Ai sẽ giúp ta? Làm sao để ta ngỏ lời với họ?"

GÂY QUỸ NHƯ MỘT THỪA TÁC VỤ

"Thừa tác vụ, trước hết và trên hết, là lãnh nhận phúc lành của Thiên Chúa qua những người mà ta phục vụ." Phúc lành ấy là gì? Chính là một tia nhìn hé lộ dung nhan Thiên Chúa.
– Trích tác phẩm Here and Now (Ngay Trong Giây Phút Này)

GÂY QUỸ NHƯ MỘT THỪA TÁC VỤ

Dưới ánh sáng Tin Mừng, gây quỹ không phải là một phản ứng trước khủng hoảng. Trước hết và trên hết, gây quỹ là một hình thức của thừa tác vụ. Đó là một cách để công bố tầm nhìn của chúng ta và mời gọi người khác cùng tham gia vào sứ mạng của chúng ta. Tầm nhìn và sứ mạng quan trọng đến nỗi nếu thiếu tầm nhìn, dân Chúa sẽ diệt vong, và nếu thiếu sứ mạng, chúng ta sẽ lạc lối (x. Cn 29,18; 2 V 21,1–9). Tầm nhìn liên kết giữa nhu cầu và nguồn lực để đáp ứng nhu cầu đó (x. Cv 9,1–19). Tầm nhìn cũng chỉ ra cho chúng ta những hướng đi mới và những cơ hội cho sứ mạng (x. Cv 16,9–10). Tầm nhìn đem lại cho ta can đảm để lên tiếng, ngay cả khi ta muốn im lặng (x. Cv 18,9).

Gây quỹ là một hành động rao giảng niềm tin, theo cách mà chúng ta mời gọi người khác tham dự vào cùng một tầm nhìn và sứ mạng. Gây quỹ hoàn toàn trái ngược với ăn xin. Khi gây quỹ, chúng ta không nói: "Làm ơn giúp chúng tôi với, vì dạo này khó khăn quá." Thay vào đó, ta tuyên bố rằng: "Chúng tôi có một tầm nhìn đầy cảm hứng và sống động. Chúng tôi mời gọi anh chị đầu tư chính bản thân mình — bằng những tài nguyên Thiên Chúa đã ban cho anh chị: sức lực, lời cầu nguyện và tài chính — vào công việc mà Thiên Chúa đang mời gọi chúng ta thực hiện." Lời mời của chúng ta rõ ràng và đầy xác tín, bởi vì chúng ta tin tưởng rằng tầm nhìn và sứ mạng của mình như 'cây trồng bên dòng nước, đúng mùa thì sinh hoa trái, và lá không bao giờ tàn héo' (Tv 1,3).

Sống đời sống thiêng liêng đòi hỏi một sự hoán cải con tim. Sự hoán cải ấy có thể diễn ra qua một biến cố nội tâm bất ngờ, hoặc diễn ra từ từ trong một hành trình âm thầm của biến đổi.
— Making All Things New (Làm Cho Mọi Sự Trở Nên Mới)

Gây quỹ luôn luôn là một lời mời gọi hoán cải, dành cho cả người xin lẫn người cho. Dù ta đang mời gọi tài chính hay đang chia sẻ tài chính, thì chính Thiên Chúa đang quy tụ chúng ta lại để thực hiện điều gì đó mới mẻ qua sự cộng tác này (x. Is 43,19). Hoán cải nghĩa là trải nghiệm một sự thay đổi sâu sắc trong cách ta nhìn, suy nghĩ và hành động. Hoán cải là khi ta trở về với chính mình, như người con hoang đàng sau những ngày đói khổ xa quê (x. Lc 15,14–20). Đó là khi ánh mắt ta hướng về những điều của Thiên Chúa (x. Mt 16,23): "Anh em đừng rập theo đời này, nhưng hãy để mình được biến đổi nhờ đổi mới tâm trí, để nhận ra đâu là ý Thiên Chúa – điều gì là tốt lành, đẹp ý Ngài và hoàn hảo" (Rm 12,2). Gây quỹ như thừa tác vụ chính là một sự hoán cải thực sự.

Trong lĩnh vực gây quỹ, những người làm trong thương trường thường có sự khôn ngoan hơn những người làm trong Giáo hội. Những người trong thế giới kinh doanh lớn hiểu rằng: không bao giờ xin được nhiều tiền nếu bạn ăn xin. Tôi nhớ mình từng đến thăm một nhà gây quỹ thành công ở Texas, văn phòng của ông được trang trí rất đẹp. Tôi hỏi: "Sao anh dám đi xin tiền trong một căn phòng thế này?" Anh trả lời: "Văn phòng này là một phần trong cách tôi tiếp cận người khác. Nó truyền tải rằng tôi biết cách làm việc với tiền bạc, biết cách để tiền sinh lợi. Điều đó tạo nên sự tin tưởng nơi người khác rằng khoản đầu tư của họ sẽ được sử dụng

hiệu quả."

Dĩ nhiên, cách tiếp cận này không dành cho tất cả mọi người. Việc vây quanh mình bằng những thứ đẹp đẽ không phải là động lực đúng đắn cho việc gây quỹ như một thừa tác vụ. Điều quan trọng ở đây là thái độ thiêng liêng mà người ấy diễn tả: "Tôi xin tiền trong tư thế đứng thẳng, không cúi đầu, vì tôi tin vào điều mình đang làm. Tôi tin mình có điều gì đó quan trọng để trao hiến." Anh mạnh dạn mời gọi người khác cùng chia sẻ tầm nhìn ấy – mà không cần phải xin lỗi.

> *Người đã hoán cải biết nhìn, biết nghe và biết cảm bằng ánh mắt, đôi tai và trái tim của Thiên Chúa.*
> *— ¡Gracias!*

Trong việc gây quỹ như một thừa tác vụ, chúng ta mời gọi người khác bước vào một cách thế mới để liên hệ với tài nguyên của họ. Qua việc trao cho họ một tầm nhìn thiêng liêng, ta muốn họ trải nghiệm rằng họ sẽ thực sự nhận được lợi ích khi chia sẻ tài nguyên của mình. Chúng ta tin chắc rằng: nếu món quà ấy chỉ có lợi cho người nhận, thì đó không phải là gây quỹ theo nghĩa thiêng liêng. Gây quỹ dưới ánh sáng Tin Mừng sẽ nói với người khác rằng: "Tôi sẽ chỉ nhận món tiền này và đầu tư nó vào tầm nhìn này nếu điều đó thật sự tốt cho hành trình thiêng liêng của anh chị, nếu điều đó tốt cho sức khỏe tâm linh của anh chị." Nói cách khác, chúng ta đang mời họ bước vào một kinh nghiệm hoán cải: "Bạn sẽ không nghèo đi, mà sẽ giàu lên khi cho đi." Và chúng ta có thể mạnh dạn nói như thánh Phaolô: "Anh em sẽ được phong phú về mọi mặt nhờ

lòng quảng đại của mình" (2 Cr 9,11).

Thiên Chúa sẽ làm cho tình yêu của chúng ta sinh hoa trái,
dù chúng ta có thấy được hoa trái ấy hay không.
— Tôi: Tấm Bánh Cho Hành Trình

Nếu thiếu đi sự xác tín và lời mời gọi chân thành, thì nghĩa là chúng ta đã đánh mất sự kết nối với tầm nhìn của mình và đi sai hướng trong sứ mạng của mình. Chúng ta cũng sẽ mất kết nối với những người muốn đóng góp, bởi vì khi đó, chúng ta chỉ còn là những người đi xin tiền, và họ chỉ đơn giản là người viết chi phiếu. Không có một mối tương quan thật sự nào được thiết lập, bởi vì chúng ta chưa thực sự mời họ hiện diện với chúng ta. Chúng ta chưa cho họ cơ hội được tham dự vào tinh thần của sứ mạng mà chúng ta đang sống. Có thể chúng ta đã hoàn tất một giao dịch thành công, nhưng chúng ta chưa khởi sự được một mối tương quan đích thực.

Chính tại điểm này, chúng ta thấy rằng nếu gây quỹ như thừa tác vụ là mời gọi người có của bước vào một mối tương quan mới với tài sản của họ, thì điều đó cũng đồng thời mời gọi chúng ta hoán cải trong mối tương quan với nhu cầu của chính mình. Nếu sau khi xin tài trợ, chúng ta quay về với cảm giác mệt mỏi và có phần bị hoen ố bởi một hành vi "phi thiêng liêng", thì rõ ràng là có điều gì đó không đúng. Chúng ta không được để mình bị đánh lừa rằng gây quỹ chỉ là một hoạt động trần tục. Với tư cách là một hình thức thừa tác vụ, gây quỹ thiêng liêng không kém gì việc giảng thuyết, bước vào giờ cầu nguyện, thăm viếng bệnh nhân hay chia sẻ bữa

ăn với người nghèo. Vì thế, gây quỹ cũng phải giúp chính chúng ta hoán cải. Liệu chúng ta có sẵn sàng được hoán cải khỏi nỗi sợ khi ngỏ lời, khỏi nỗi lo bị từ chối, khỏi cảm giác bị hạ thấp khi ai đó nói: "Không, tôi sẽ không tham gia vào dự án của anh (chị)"? Khi chúng ta đạt tới tự do để xin mà không sợ hãi, khi chúng ta yêu mến việc gây quỹ như một hình thức thừa tác vụ, thì khi ấy, gây quỹ sẽ trở nên tốt lành cho đời sống thiêng liêng của chính chúng ta.

Khi những người có của và những người đang cần được giúp cùng chia sẻ một sứ mạng, đó là một dấu chỉ sống động của sự sống mới trong Thánh Thần của Đức Kitô. Chúng ta thuộc về nhau trong công việc này, vì chính Đức Giêsu đã quy tụ chúng ta lại, và sự sinh hoa trái của chúng ta phụ thuộc vào việc ở lại trong Ngài. Chúa Giêsu nói: "Thầy là cây nho, anh em là cành. Ai ở lại trong Thầy và Thầy ở lại trong người ấy, thì người ấy sinh nhiều hoa trái; vì không có Thầy, anh em chẳng làm gì được" (Ga 15,5). Với Ngài, chúng ta có thể làm mọi sự, bởi vì chúng ta biết rằng Thiên Chúa luôn bao bọc chúng ta bằng vô vàn ân sủng. Vì thế, người cần tiền và người có thể trao ban gặp gỡ nhau trên nền tảng chung là tình yêu của Thiên Chúa: "Thiên Chúa có thể ban cho anh em muôn vàn ân huệ dư đầy, để anh em luôn có đủ mọi sự cần dùng, và còn dư dật mà làm mọi việc lành" (2 Cr 9,8). Khi điều đó xảy ra, chúng ta có thể thực sự nói như thánh Phaolô: "Đã có một tạo vật mới!" (2 Cr 5,17) Và nơi nào có tạo vật mới trong Đức Kitô, nơi đó Nước Thiên Chúa được tỏ lộ cho trần gian.

GIÚP NƯỚC THIÊN CHÚA THÀNH HÌNH

Đặt tâm hồn mình vào Nước Trời có nghĩa là lấy đời sống Thần Khí trong ta và giữa chúng ta làm trung tâm cho mọi suy nghĩ, lời nói và hành động của mình.

– Làm Mọi Sự Trở Nên Mới

Gây quỹ là một cách rất cụ thể để góp phần làm cho Nước Thiên Chúa được thành hình. Vậy Nước ấy là gì? Đức Giêsu nói rõ: nếu chúng ta đặt Nước Thiên Chúa làm ưu tiên hàng đầu, "mọi điều khác, Người sẽ thêm cho" (Mt 6,33 – bản Tân Giêrusalem). Nước ấy là nơi Thiên Chúa chu cấp cho mọi sự chúng ta cần; là miền đất của sự đủ đầy, nơi mà con người không còn bị kéo lôi bởi những lo âu về cái ăn cái mặc. "Vậy đừng lo lắng cho ngày mai: ngày mai, cứ để ngày mai lo. Ngày nào có cái khổ của ngày ấy" (Mt 6,34 – NJB). Đức Giêsu còn ví Nước Trời như hạt cải – loại hạt nhỏ nhất, nhưng khi được gieo xuống thì mọc lên thành cây lớn nhất trong các loài rau, vươn cành rộng lớn để chim trời đến trú ngụ dưới bóng mát (x. Mc 4,31–32). Cũng vậy, một hành động quảng đại tưởng chừng nhỏ bé cũng có thể lớn lên ngoài sức tưởng tượng (x. Ep 3,20), dẫn đến sự hình thành một cộng đoàn yêu thương trong thế giới này và cả đời sau. Bởi ở đâu tình yêu lớn lên, ở đó tình yêu mạnh hơn cái chết (x. 1 Cr 13,8). Do đó, khi chúng ta dấn thân để gieo trồng và nuôi dưỡng tình yêu trên trần thế, nỗ lực ấy sẽ vượt xa khỏi giới hạn đời sống cá nhân. Nếu chúng ta gây quỹ để xây dựng một cộng đoàn của tình yêu, thì tức là chúng ta đang cộng tác với Thiên Chúa trong việc kiến tạo Nước Trời. Đó chính là điều người Kitô hữu được mời gọi thực hiện. Thánh Phaolô đã nói rõ: "Hãy lấy tình yêu làm mục tiêu của anh em" (1 Cr 14,1 – NJB).

NỀN TẢNG AN TOÀN CỦA CHÚNG TA

Người đã hoán cải là người nhận ra chính mình và toàn thể thế giới trong Thiên Chúa.
— ¡Gracias!

NỀN TẢNG AN TOÀN CỦA CHÚNG TA

Những ai đi xin tiền cần phải nhìn lại chính mình một cách nghiêm túc. Câu hỏi cốt lõi không phải là: *Làm sao để có được tiền?* Mà là: *Mối tương quan của tôi với tiền là gì?* Chúng ta sẽ không thể xin tiền cách lành mạnh nếu không hiểu rõ cách chính mình đang nhìn và sống với tiền bạc.

Tiền đóng vai trò gì trong cuộc sống của ta? Tầm quan trọng của tiền gắn chặt với các mối quan hệ đến nỗi dường như không thể suy nghĩ về tiền mà không nghĩ đến ảnh hưởng của đời sống gia đình trên mối tương quan ấy.

Có bao nhiêu người trong chúng ta biết cha hoặc mẹ mình hiện đang kiếm được bao nhiêu tiền hay có bao nhiêu tài sản? Chúng ta có thường nói chuyện với họ về tiền bạc không? Tiền có bao giờ là đề tài trong các bữa ăn gia đình không? Khi gia đình nói chuyện về tiền, bầu khí thường là lo lắng, giận dữ, hy vọng hay bình an? Khi còn nhỏ, cha mẹ có từng nói chuyện với chúng ta về tiền không? Giờ họ còn nói nữa không? Họ có từng dạy chúng ta kỹ năng quản lý tài chính không? Và đến lượt mình, chúng ta có nói chuyện tài chính với con cái không? Chúng ta có cảm thấy thoải mái khi chia sẻ với con cái cách mình kiếm tiền và sử dụng tiền không?

Tiền là một thực tại căn bản trong các mối quan hệ gia đình. Nó cũng là một thực tại trung tâm trong các mối quan hệ ngoài gia đình — với người khác, với các tổ chức, với những lý tưởng mà ta chọn ủng hộ. Vì vậy, chúng ta cũng cần nhìn đến khía cạnh xã hội

của đời sống tài chính.

Ta sử dụng tiền mình có như thế nào? Ta có xu hướng tiết kiệm để phòng khi cần, hay tiêu ngay vì sợ sau này không còn cơ hội? Ta có thích trao tặng tiền cho bạn bè, tổ chức từ thiện, nhà thờ, đảng phái, trường học không? Thực tế, ta đang trao tiền cho ai? Cho điều gì? Ta có quan tâm liệu món quà mình tặng có được khấu trừ thuế không? Câu hỏi ấy có bao giờ xuất hiện trong tâm trí ta?

Ta sẽ cảm thấy thế nào nếu người khác sử dụng số tiền ta trao cho họ không đúng với mục đích ban đầu? Giả sử ta quyên góp 1.000 đô-la với kỳ vọng rằng số tiền ấy sẽ được dùng để giúp đỡ trẻ em nghèo, nhưng sau đó ta phát hiện người nhận đã dùng nó để đi nghỉ mát ở vùng Caribbean — ta sẽ phản ứng ra sao? Tôi nhớ một vị hiệu trưởng chủng viện từng nói với tôi: "Nếu anh không bao giờ muốn bị lừa, thì đừng bao giờ cho tiền."

Tiền không chỉ chạm đến mối quan hệ gia đình và xã hội, mà còn len vào tận chiều sâu nội tâm của chúng ta. Thật thú vị là cụm từ *giá trị cá nhân* trong tiếng Anh (*personal worth*) có thể vừa chỉ giá trị tài sản, vừa chỉ phẩm giá con người. Thêm một số câu hỏi nữa để giúp ta khám phá chiều sâu của mối tương quan với tiền:

Việc có hay không có tiền ảnh hưởng đến lòng tự trọng của ta như thế nào? Chúng ta có cảm thấy tự hào, giá trị hơn khi có nhiều tiền không? Khi không có nhiều, ta có thấy mình kém giá trị không? Mức thu nhập thấp hay vừa đủ có làm ta xấu hổ không? Hay ta cho rằng tiền không quan trọng gì mấy?

Tiền và quyền lực luôn đi đôi với nhau. Và quyền lực lại có mối liên hệ chặt chẽ với cảm thức về giá trị bản thân. Ta có bao giờ dùng tiền để kiểm soát người khác hoặc kiểm soát tình huống không?

Nói cách khác, ta có dùng tiền để khiến sự việc diễn ra đúng theo cách mình muốn không? Ta có khi nào dùng tiền để trao cho người khác sự tự do làm điều họ mong muốn không? Ta cảm thấy thế nào khi có người đến xin mình giúp về tài chính?

Nếu bất kỳ câu hỏi nào ở trên khiến ta thấy không thoải mái, có thể là vì tiền bạc là một trong những điều cấm kỵ sâu sắc nhất trong xã hội. Tiền thậm chí còn là điều khó nói hơn cả tình dục hay tôn giáo. Người ta có thể nói: "Đừng nói về tôn giáo, đó là chuyện riêng tư của tôi." Người khác có thể nói: "Đừng nói về tình dục, chuyện đó thuộc về phòng ngủ." Nhưng với rất nhiều người, nói về tiền bạc còn khó hơn cả hai điều ấy. Và điều đó bộc lộ rất rõ khi ta bước vào thực hành gây quỹ. Nhiều người trong chúng ta không cảm thấy dễ chịu hay tự nhiên khi phải trực tiếp xin người khác hỗ trợ tài chính.

Thần Khí của Tình Yêu nói: "Đừng sợ buông bỏ nhu cầu phải kiểm soát cuộc đời mình." (Here and Now)

Lý do khiến tiền bạc trở thành một điều cấm kỵ sâu xa là vì nó liên quan đến nơi thẳm sâu trong trái tim chúng ta – nơi ta khát khao sự an toàn. Ta không muốn để lộ nhu cầu ấy, cũng không muốn đánh mất cảm giác an toàn bằng cách trao nó vào tay người khác, kể cả khi người đó vô tình làm tổn thương ta. Có rất nhiều tiếng nói bên ngoài và bên trong luôn cảnh báo ta về nguy cơ của sự lệ thuộc. Ta sợ lệ thuộc vì cho rằng điều đó sẽ làm lung lay sự an toàn của mình. Một người bạn từng kể rằng cha anh thường nói: "Con trai à, nhớ đừng lệ thuộc vào ai. Đừng bao giờ phải ngửa tay

xin ai điều gì. Hãy chắc rằng con luôn có đủ tiền để có nhà riêng, tài sản riêng và người giúp đỡ con. Miễn là con có tiền trong ngân hàng, thì sẽ không có chuyện gì tệ xảy ra với con."

Áp lực của xã hội luôn buộc ta phải tự bảo đảm tương lai và kiểm soát cuộc đời mình nhiều nhất có thể, nhưng lối sống ấy không được Kinh Thánh ủng hộ. Đức Giêsu thấu hiểu nhu cầu được an toàn của con người. Chính vì biết nhu cầu đó rất sâu xa, nên Ngài cũng cảnh báo ta đừng đặt niềm tin vào những thứ không thể mang lại sự an toàn thật sự. Ngài nói: "Đừng tích trữ của cải cho mình dưới đất, nơi mối mọt làm hư và trộm cắp đột nhập lấy mất. Nhưng hãy tích trữ của cải cho mình trên trời, nơi không có mối mọt và trộm cắp. Vì kho báu anh em ở đâu, thì lòng anh em ở đó" (Mt 6,19–21). Chúng ta không thể tìm thấy sự an toàn thật nếu lòng mình bị chia đôi. Vì thế, Đức Giêsu đã nói một cách dứt khoát: "Không ai có thể làm tôi hai chủ: hoặc sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc sẽ gắn bó với chủ này mà khinh thường chủ kia. Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa, vừa làm tôi Tiền Của" (Lc 16,13).

Một đời sống thiêng liêng đích thực là đời sống không an nghỉ cho đến khi tìm thấy sự nghỉ ngơi trong vòng tay của Đấng là Cha và Mẹ của mọi khát vọng - (Here and Now).

Vậy đâu là nền tảng an toàn thật sự của chúng ta – Thiên Chúa hay tiền của? Đó là câu hỏi Đức Giêsu muốn mỗi người chúng ta suy xét. Ngài nói rằng chúng ta không thể đồng thời đặt sự an toàn của mình nơi Thiên Chúa và nơi tiền bạc. Chúng ta phải chọn lựa.

Lời khuyên của Ngài thật rõ ràng: "Hãy đặt sự an toàn của anh em nơi Thiên Chúa." Chúng ta phải quyết định: mình muốn thuộc về thế gian hay thuộc về Thiên Chúa? Đức Giêsu dạy rằng niềm tin căn bản của chúng ta phải đặt nơi Thiên Chúa. Bao lâu sự tin tưởng thật sự của ta còn nằm nơi tiền bạc, thì bấy lâu ta chưa sống như những công dân đích thực của Nước Trời. Tất cả những câu hỏi được đặt ra trước đây chỉ nhằm giúp chúng ta nhận ra rằng có thể ta vẫn đang dựa vào tiền bạc để tìm sự bảo đảm. Sách Châm ngôn viết: "Ai cậy vào của cải mình thì sẽ héo tàn, còn người công chính thì xanh tươi như nhánh non" (Cn 11,28). Vậy, nền tảng an toàn đích thực của bạn là gì?

NHỮNG NGƯỜI GIÀU CÓ

"Bạn được sai đến thế gian này để tin vào chính mình như là người được Thiên Chúa tuyển chọn, và để giúp anh chị em của bạn nhận ra rằng họ cũng là những người con yêu dấu của Thiên Chúa và thuộc về nhau."

— Finding My Way Home

NHỮNG NGƯỜI GIÀU CÓ

Kinh Thánh nói rõ ràng về mối quan tâm đặc biệt của Thiên Chúa dành cho người nghèo: "Vì trong đất, người nghèo sẽ không bao giờ hết, nên Ta truyền cho ngươi: 'Hãy rộng tay giúp đỡ người nghèo và kẻ thiếu thốn nơi đất ngươi ở'" (Đnl 15,11; x. Is 58,6–12). Ngay từ thuở sơ khai, Hội Thánh đã nhận ra vị trí ưu ái của người nghèo trong ánh mắt Thiên Chúa. Thánh Giacôbê viết: "Anh em thân mến, chẳng phải Thiên Chúa đã chọn những người nghèo trên thế gian để làm giàu trong đức tin và thừa hưởng Nước mà Người đã hứa ban cho những ai yêu mến Người sao?" (Gc 2,5). Thật vậy, người nghèo và người đau khổ nhắc nhớ ta rằng Con Thiên Chúa đã trở nên nghèo vì chúng ta (x. 2 Cr 8,9). Thiên Chúa yêu người nghèo, và những ai theo Chúa Kitô cũng yêu họ. Khi yêu thương và phục vụ người nghèo, chúng ta có cơ hội tuyệt vời để yêu mến và phục vụ chính Đức Giêsu. Ngài nói: "Thật, Thầy bảo thật anh em: mỗi lần anh em làm điều đó cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Thầy đây, là anh em đã làm cho chính Thầy vậy" (Mt 25,40 – NJB).

Tuy nhiên, đôi khi sự quan tâm đến người nghèo của ta lại kéo theo thành kiến đối với người giàu. Chúng ta có thể nghĩ họ không tốt bằng người nghèo. Tôi còn nhớ có lần nghe một giáo sư thần học nói về một giáo xứ giàu có: "Giáo xứ đó không thể nào là một Giáo hội chân chính." Có lẽ chúng ta cho rằng người giàu có nhiều tiền hơn mức họ xứng đáng, hoặc họ đã làm giàu bằng cách bòn rút

người nghèo. Có khi ta thấy thật khó để yêu người giàu bằng tình yêu dành cho người nghèo. Nhưng không ai dạy chúng ta rằng phải yêu người giàu ít hơn người nghèo. Đúng là người nghèo luôn được Thiên Chúa ấp ủ trong trái tim Người, nhưng chúng ta cũng cần nhớ rằng người giàu cũng ở trong trái tim ấy. Tôi đã gặp rất nhiều người giàu trong suốt những năm qua. Càng tiếp xúc, tôi càng nhận ra rằng người giàu cũng mang một nỗi nghèo — nhưng là ở những khía cạnh khác. Nhiều người giàu sống rất cô đơn.

Nhiều người cảm thấy mình bị lợi dụng. Không ít người đau khổ vì cảm giác bị chối từ hay rơi vào trầm cảm. Nghe có vẻ lạ, nhưng người giàu cũng rất cần được quan tâm và chăm sóc. Điều này rất quan trọng, vì tôi đã từng tiếp xúc với những người giàu sống như thể đang bị cầm tù trong tư tưởng: "Người ta chỉ thấy ở tôi là tiền bạc." Dù đi đến đâu, họ cũng chỉ được gọi là "bà giàu có" hay "ông bạn giàu có", và thế là họ thu mình lại trong vòng tròn nhỏ của riêng mình, vì mỗi lần bước ra ngoài, họ lại bị gắn mác: "Người giàu!"

> *"Căn rễ của cô đơn rất sâu và không thể chữa lành bằng những quảng cáo lạc quan, những hình ảnh yêu đương thay thế hay những buổi tụ họp xã hội. Cô đơn sống nhờ vào nỗi nghi ngờ rằng không ai thật sự quan tâm, rằng chẳng nơi nào trên đời cho phép ta được yếu đuối mà không bị lợi dụng."*
>
> *— Reaching Out*

Tôi từng được một người phụ nữ giàu có ghé thăm. Bà rất trầm cảm. Bà đã đi qua không biết bao nhiêu bác sĩ tâm lý, trả những

khoản phí khổng lồ nhưng kết quả chẳng đi đến đâu. Bà nói: "Henri à, anh biết không, ai cũng nhắm vào tiền của tôi. Tôi sinh ra trong một gia đình giàu có, và sự giàu có là một phần con người tôi, nhưng nó không phải là tất cả. Tôi sợ rằng người ta chỉ yêu tôi vì tiền, chứ không phải vì con người thật của tôi."

Cách đây vài năm, một người đã đọc nhiều sách của tôi gọi đến văn phòng nơi tôi đang giảng dạy. Ông ấy hỏi: "Henri Nouwen có cần tiền không? Tôi thật sự mong ông ấy viết thêm sách, mà viết sách bây giờ thì tốn kém lắm." Vì lúc đó tôi đi vắng bốn tháng nên người trợ lý của tôi được cử đi gặp ông ấy. Họ cùng đi ăn tối, rồi tiếp tục gặp nhau mỗi tuần. Họ trò chuyện đủ thứ, và đến khi tôi quay về đại học, họ đã trở thành đôi bạn thân thiết.

Khi tôi tham gia một buổi tối với họ, người đàn ông — một nhân viên ngân hàng — nói: "Henri, tôi biết anh không biết gì về tiền cả." Tôi hỏi: "Sao anh biết?" Anh ta cười: "Tôi biết những người như anh — mấy người viết sách — thì không biết gì về tiền." Nhưng thực ra, điều anh ấy muốn nói là: "Những điều anh viết khiến tôi muốn trò chuyện với anh một cách riêng tư, vượt khỏi những trang sách. Và tôi nghĩ cách duy nhất tôi có thể đến gần anh là thông qua thế mạnh của tôi – nghề ngân hàng." Cuối cùng, điều ông ấy thực sự muốn nói là: "Tôi cần điều mà tôi tin là anh có, và tôi thật sự muốn được biết anh." Tôi trả lời: "Thôi, đừng nói về tiền bây giờ. Hãy nói về chính anh đi."

Theo thời gian, chúng tôi trở thành những người bạn thân. Năm nào anh ấy cũng gửi tặng tôi vài nghìn đô-la. Tôi dùng số tiền ấy vào những việc có ích và luôn báo lại cho anh biết tôi đã làm gì. Nhưng tiền bạc không phải là điều quan trọng nhất trong mối

quan hệ ấy. Quan trọng hơn là chúng tôi đã có thể chia sẻ chính con người mình với nhau trong sự tôn trọng và tin tưởng lẫn nhau.

Khi người bạn ấy qua đời, gia đình ông nói với tôi: "Chúng tôi muốn tiếp tục hỗ trợ anh, vì chúng tôi yêu quý anh như chồng và cha của chúng tôi đã yêu quý anh. Chúng tôi muốn anh luôn biết rằng có những người sẵn sàng đồng hành và nâng đỡ anh, đơn giản vì chúng tôi yêu anh."

Từ chính "sự nghèo" nơi một người giàu, một điều rất gần với Nước Trời đã được hình thành. Tiền bạc là có thật, nhưng nó không phải là điều ấn tượng nhất trong mối tương quan ấy. Tất cả chúng tôi đều có tài nguyên: tôi có sự giàu có thiêng liêng, họ có của cải vật chất. Điều đáng trân trọng nhất chính là: tất cả chúng tôi đều khao khát làm việc cho Nước Trời, xây dựng một cộng đoàn yêu thương, và để điều gì đó lớn hơn bản thân mỗi người được sinh ra.

"Như Chúa Cha hiến trọn chính mình cho các con cái của Người, tôi cũng phải hiến chính mình cho anh chị em tôi."
— The Return of the Prodigal Son

Người bạn ngân hàng của tôi đã giúp tôi nhận ra: chúng ta cần phục vụ người giàu từ chính nơi mà ta đang giàu — sự giàu có thiêng liêng mà ta đã thừa hưởng khi trở thành anh chị em của Đức Giêsu Kitô, nơi mà "mọi kho tàng của sự khôn ngoan và tri thức đều được ẩn giấu" (Cl 2,3 – NJB). Chúng ta cần can đảm đến với người giàu và nói: "Tôi yêu bạn, không phải vì tiền của bạn, mà vì con người thật của bạn." Ta cần có sự tự tin để tiếp cận họ với xác tín rằng họ cũng nghèo khổ và cần được yêu thương như chúng ta.

Ta có thể khám phá được "sự nghèo" nơi người giàu không? Điều này rất quan trọng, vì chính trong sự nghèo ấy, ta sẽ tìm thấy phúc lành của họ. Đức Giêsu nói: "Phúc thay anh em là những kẻ nghèo khó" (Lc 6,20 – NJB). Người giàu cũng nghèo. Vì vậy, nếu ta kêu gọi người giàu chia sẻ tài chính, thì ta phải yêu họ cách chân thành. Ta không cần quá lo về tiền. Điều đáng bận tâm là liệu nhờ lời mời gọi và mối tương quan ta xây dựng với họ, họ có được dẫn đến gần Thiên Chúa hơn hay không.

NGỎ LỜI XIN

"Lạy Chúa, xin cất khỏi con bao nỗi sợ hãi, nghi ngờ và ngờ vực khiến con không dám để Ngài thật sự làm Chúa của con. Xin ban cho con lòng can đảm và sự tự do để hiện diện trần trụi và mong manh trong ánh sáng của Ngài, tin tưởng nơi lượng từ bi khôn dò khôn thấu của Ngài."

— A Cry for Mercy (Tiếng Kêu Cầu Lòng Thương Xót)

NGỎ LỜI XIN

Nếu nền tảng an toàn của chúng ta hoàn toàn đặt nơi Thiên Chúa, thì chúng ta sẽ được tự do để ngỏ lời xin tiền. Chỉ khi đã tự do với tiền bạc, chúng ta mới có thể xin người khác cách tự do. Đây chính là sự hoán cải mà việc gây quỹ như một thừa tác vụ mời gọi chúng ta bước vào. Chúng ta đã thấy rằng nhiều người cảm thấy khó khăn khi phải xin tiền, vì tiền bạc là một chủ đề cấm kỵ. Nó trở thành cấm kỵ vì chính sự bất an trong nội tâm ta bị ràng buộc với nó, và vì vậy ta chưa được tự do. Ta cũng không tự do khi còn ghen tị với người giàu, hoặc thèm muốn của cải của họ. Và ta lại càng không tự do nếu mang trong lòng sự giận dữ với những người có tiền, thầm nghĩ: "Tôi không chắc họ kiếm số tiền đó bằng cách lương thiện." Khi người giàu làm ta ghen tị hay nổi giận, thì đó là dấu hiệu cho thấy tiền bạc vẫn đang làm chủ ta – và vì thế, ta chưa sẵn sàng để ngỏ lời xin.

Tôi thật sự quan ngại khi việc xin tiền xuất phát từ giận dữ hay ghen tị, nhất là khi những cảm xúc ấy được giấu kín sau những lời nói lịch sự và một bài trình bày được chuẩn bị kỹ lưỡng. Dù cách tiếp cận có trau chuốt đến đâu, nếu ta xin tiền từ sự giận dữ hoặc ghen tị, thì ta không đang trao cho người khác cơ hội trở thành anh chị em của mình. Trái lại, ta đang khiến họ rơi vào thế phòng thủ, bởi họ cảm nhận được một sự cạnh tranh ngầm. Lúc ấy, lời mời gọi tham gia vào tầm nhìn và sứ mạng của ta không còn phục vụ cho Nước Trời, không còn mang danh Thiên Chúa — Đấng là nền tảng

an toàn duy nhất của chúng ta.

> *"Khi chúng ta thật sự vui hưởng lòng quảng đại vô hạn của Thiên Chúa, ta sẽ biết ơn cả những gì anh chị em mình nhận được. Lúc đó, lòng ghen tị sẽ không còn chỗ trong tim ta."*
> *— Bread for the Journey*

Khi ta cầu nguyện và dấn thân cách chân thành để đặt trọn niềm tin vào Thiên Chúa, khi ta rõ ràng rằng mối bận tâm duy nhất của mình là vì Nước Trời, khi ta đã học cách yêu người giàu vì con người họ chứ không phải vì của cải họ sở hữu, và khi ta tin rằng mình có điều gì đó quý giá để trao tặng họ — thì lúc ấy, ta sẽ không còn ngần ngại khi xin một khoản tiền lớn. Ta sẽ tự do để xin bất cứ điều gì cần thiết, với sự xác tín rằng Thiên Chúa sẽ ban cho. Tin Mừng đã nói: "Hãy xin thì sẽ được; hãy gõ thì sẽ mở cho" (Mt 7,7 – NJB). Và nếu vì một lý do nào đó mà ai đó từ chối, ta vẫn có thể cảm ơn họ cách chân thành. Ta có thể tin rằng Thánh Thần của Đức Kitô — Đấng đang dẫn dắt ta — cũng đang dẫn dắt người đó. Có thể nguồn lực tài chính của họ đang được cần gấp ở một nơi khác. Có thể họ chưa sẵn sàng dấn thân sâu hơn. Hoặc cũng có thể ta cần lắng nghe Thánh Thần sâu sắc hơn, để cách xin của mình trở nên rõ ràng hơn, và tầm nhìn mình chia sẻ trở nên hấp dẫn hơn. Khi tiếp cận những người có thể tài trợ trong Thần Khí của Đức Kitô, ta có thể xin tiền với tinh thần và bầu khí của sự tự do đầy tin tưởng. "Đức Kitô đã giải thoát chúng ta, để chúng ta được sống trong tự do" (Gl 5,1 – NJB).

Xin người khác chia sẻ tài chính chính là trao cho họ cơ hội để

đặt tài nguyên của họ phục vụ cho Nước Trời. Gây quỹ là trao cho người ta cơ hội để đầu tư những gì họ có vào công trình của Thiên Chúa. Việc họ có nhiều hay ít không quan trọng bằng việc họ có sẵn sàng dâng hiến những gì mình có cho Thiên Chúa hay không. Khi Đức Giêsu nuôi năm ngàn người bằng năm chiếc bánh và hai con cá, Ngài cho thấy tình yêu Thiên Chúa có thể nhân lên gấp bội hiệu quả của sự quảng đại như thế nào (x. Mt 14,13–21). Nước Thiên Chúa là nơi của sự dư đầy, nơi mỗi hành động quảng đại vượt khỏi giới hạn ban đầu của nó và trở thành một phần của ân sủng vô biên mà Thiên Chúa đang thực hiện trong thế giới này (x. 2 Cr 9,10–15).

MỘT SỰ HIỆP THÔNG MỚI

"Cộng đoàn là hoa trái của khả năng biết đặt lợi ích của người khác lên trên lợi ích của chính mình."
— Bread for the Journey (Tấm Bánh Cho Hành Trình)

MỘT SỰ HIỆP THÔNG MỚI

Khi chúng ta ngỏ lời xin tài chính để củng cố hoặc mở rộng công trình phục vụ Nước Thiên Chúa, chúng ta cũng đang mời gọi người khác bước vào một hiệp thông thiêng liêng mới. Điều này rất quan trọng. Trong thư gửi tín hữu Rôma, thánh Phaolô viết: "Chúng ta biết rằng: cho đến bây giờ, mọi loài thọ tạo cùng rên xiết và quằn quại như sắp sinh con. Không những thế, cả chúng ta, những người đã lãnh nhận Thần Khí như ân huệ đầu mùa, cũng rên xiết trong lòng, mong được ơn làm nghĩa tử, tức là ơn cứu chuộc thân xác chúng ta" (Rm 8,22–23 – NJB). Tiếng rên xiết này phát xuất từ nơi sâu thẳm trong lòng con người, và từ trong toàn thể vũ trụ. Đó là âm thanh của khát vọng được hiệp thông với Thiên Chúa và với nhau – một hiệp thông vượt khỏi giới hạn của không gian và thời gian.

> *"Mối nguy thực sự của chúng ta là đánh mất niềm tin vào khát vọng hiệp thông ấy. Đây là một khát vọng được Thiên Chúa ban tặng, và nếu không có nó, đời sống chúng ta sẽ khô cằn và trái tim ta sẽ nguội lạnh."*
>
> *— Here and Now*

Đồng thời, tiếng rên xiết ấy cũng chính là lòng khát khao mãnh liệt của Thiên Chúa muốn hiệp thông với ta và với toàn thể tạo thành. Thiên Chúa ước mong "cả bản thân vũ trụ được giải

thoát khỏi kiếp nô lệ hư nát, để cùng được hưởng tự do vinh hiển của con cái Thiên Chúa" (Rm 8,21 – NJB). Đó là sự tự do đích thực của hiệp thông thiêng liêng. Việc xin tiền chính là một cách để mời gọi người khác bước vào hiệp thông ấy với chúng ta. Đó là một cách để nói: "Chúng tôi muốn bạn hiểu và đồng hành cùng chúng tôi." Được quy tụ bởi khát vọng chung, chúng ta bắt đầu cảm nghiệm được hiệp thông khi cùng nhau tiến bước trong một tầm nhìn.

"Chúng ta cần bạn hữu – những người hướng dẫn ta, chăm sóc ta, thẳng thắn với ta trong tình yêu, và an ủi ta lúc khổ đau."
— Bread for the Journey

Vậy hiệp thông thiêng liêng thể hiện ra cụ thể thế nào? Khi việc gây quỹ như một thừa tác vụ quy tụ chúng ta lại trong mối hiệp thông với Thiên Chúa và với nhau, thì nó cần mang trong mình khả năng thực sự kiến tạo tình bạn và cộng đoàn. Con người có một khát vọng sâu xa về tình bạn và sự thuộc về, đến mức việc gây quỹ phải trở thành một hành vi xây dựng cộng đoàn. Tôi tự hỏi có bao nhiêu giáo xứ và tổ chức bác ái nhận ra rằng chính cộng đoàn là một trong những món quà quý giá nhất mà họ có thể trao ban. Khi chúng ta ngỏ lời xin tiền, nghĩa là chúng ta đang trao tặng một sự hiệp thông mới – một tình huynh đệ, một cộng đoàn thuộc về nhau. Chúng ta có điều để trao hiến: tình bạn, lời cầu nguyện, bình an, tình yêu, lòng trung tín, sự nâng đỡ, sứ vụ dành cho những người túng thiếu. Những điều ấy quý giá đến mức người ta sẵn lòng chia sẻ tài chính để gìn giữ và phát triển chúng. Gây quỹ luôn phải hướng tới việc tạo ra những mối quan hệ mới và bền vững. Tôi biết

có những người sống xoay quanh tình bạn mà họ tìm được trong các giáo xứ, tu viện, tổ chức phục vụ và những cộng đoàn Kitô hữu có định hướng rõ ràng. Họ đến thăm, tình nguyện, và chính trong môi trường đó họ tìm được sự nuôi dưỡng và nâng đỡ. Nếu họ có tiền, họ sẽ chia sẻ — nhưng điều đó không phải là trọng tâm. So với sự tự do mới và những tình bạn mới trong một hiệp thông mới, thì tiền chỉ là yếu tố thứ yếu.

> *"Cộng đoàn, trước hết, là phẩm chất của trái tim. Nó lớn lên từ sự hiểu biết thiêng liêng rằng chúng ta sống không phải cho riêng mình, mà cho nhau."*
> *— Bread for the Journey*

Hiệp thông thiêng liêng cũng tỏ hiện nơi sự sinh hoa kết trái mới. Và ở đây, bản chất triệt để của việc gây quỹ như thừa tác vụ trở nên rõ ràng. Trong thế giới này, những người gây quỹ thường phải đưa ra một kế hoạch chiến lược để thuyết phục nhà tài trợ rằng khoản tiền họ trao sẽ giúp gia tăng hiệu quả và thành công của tổ chức. Trong hiệp thông mới, hiệu quả và thành công có thể cũng xuất hiện như một kết quả phụ của việc gây quỹ. Nhưng điều đó chỉ là thứ yếu so với năng lượng sáng tạo sâu xa hơn – năng lượng của tình yêu – được gieo và nuôi dưỡng trong đời sống con người qua mối tương quan với Đức Giêsu. Khi có môi trường thích hợp và được chăm sóc kiên nhẫn, những hạt giống ấy có thể sinh hoa kết trái gấp "ba mươi, sáu mươi và một trăm lần" (Mc 4,20). Mỗi lần chúng ta đến với ai đó để xin tài trợ, ta cần chắc chắn rằng ta đang mời họ bước vào một tầm nhìn sinh hoa kết trái – và một cái nhìn

về chính sự sinh hoa kết trái. Chúng ta mời họ cùng đồng hành, để cùng nhau bắt đầu cảm nghiệm điều Thiên Chúa muốn nói khi Ngài phán: "Hãy sinh sôi nảy nở" (St 1,28).

Cuối cùng, tôi muốn quay lại mối tương quan giữa tiền bạc và chính bản thân những người đi xin tiền. Cũng như việc xây dựng cộng đoàn yêu thương đòi hỏi chúng ta phải hoán cải trong thái độ đối với tiền bạc, thì chính hoạt động đó cũng mời gọi mỗi người chúng ta sống trung tín hơn với ơn gọi riêng của mình. Việc gây quỹ có thể đưa ta đến tận trung tâm của cuộc giằng co nội tâm với ơn gọi. Trong chính kinh nghiệm cá nhân, tôi từng nghe người khác nói: "Tôi sẽ giúp anh tài chính nếu anh dám đón nhận thách đố để trở thành một mục tử đúng nghĩa hơn; nếu anh thôi bận rộn với bao chuyện bên ngoài và trung tín hơn với ơn gọi của anh. Anh chạy vòng vòng và nói không ngừng, nhưng viết thì không đủ. Tôi biết việc ngồi lại, đóng cửa phòng và viết là điều khó với anh, nhưng tôi hy vọng món tiền này sẽ nâng đỡ anh trong việc viết lách." Đó là một phần trong sự sinh hoa kết trái của cộng đoàn yêu thương. Khi mời gọi ta dấn sâu hơn vào sứ vụ riêng của mình, việc gây quỹ góp phần làm cho Nước Thiên Chúa — vốn đang hiện diện giữa chúng ta — được thể hiện rõ ràng hơn.

CẦU NGUYỆN VÀ LÒNG BIẾT ƠN

"Thánh Thần mạc khải rằng chúng ta không thuộc về thế giới của thành công, danh tiếng hay quyền lực, mà thuộc về Thiên Chúa."
— Bread for the Journey (Tấm Bánh Cho Hành Trình)

CẦU NGUYỆN VÀ LÒNG BIẾT ƠN

Làm sao để chúng ta trở thành những con người đặt nền tảng an toàn nơi một mình Thiên Chúa? Làm sao để ta có thể đứng vững giữa người giàu và người nghèo trên cùng một nền tảng là tình yêu của Thiên Chúa? Làm sao để ta có thể xin tiền mà không phải van nài, mời gọi người khác bước vào hiệp thông mới mà không cưỡng ép? Làm sao để ta có thể diễn tả niềm vui, sức sống và niềm hy vọng của sứ mạng và tầm nhìn của mình – không chỉ qua lời nói, mà còn qua chính hiện diện và cung cách sống với người khác? Nói ngắn gọn: Làm sao để ta chuyển từ việc xem gây quỹ như một việc "khó chịu nhưng bắt buộc", sang việc nhận ra gây quỹ là một hành động mục vụ đầy sức sống và hy vọng?

Cầu nguyện chính là kỷ luật thiêng liêng giúp hoán cải tâm trí và trái tim chúng ta – từ sự thù nghịch hoặc nghi ngại – thành lòng hiếu khách đối với những người có tiền. Và lòng biết ơn là dấu hiệu cho thấy cuộc hoán cải ấy đang lan tỏa ra mọi khía cạnh trong đời sống chúng ta. Từ đầu đến cuối, gây quỹ như một thừa tác vụ luôn được đặt nền tảng trên đời sống cầu nguyện và được thực thi trong tinh thần biết ơn.

Cầu nguyện là điểm khởi đầu triệt để của gây quỹ, bởi vì chính trong cầu nguyện, ta dần dần được thay đổi trong cách nghĩ và cảm về bản thân và tha nhân. Cầu nguyện là khao khát muốn biết rõ hơn sự thật sẽ giải thoát ta (x. Ga 8,32). Cầu nguyện làm lộ ra những động cơ sâu kín và những vết thương chưa được gọi tên, vốn vẫn

đang định hình các mối quan hệ của chúng ta. Cầu nguyện giúp ta nhìn thấy chính mình và người khác bằng ánh mắt của Thiên Chúa. Nó triệt để vì nó chạm đến tận gốc rễ căn tính của chúng ta trong Thiên Chúa. Trong cầu nguyện, ta tìm kiếm tiếng nói của Chúa và để Lời của Ngài thấm vào nơi ta sợ hãi và kháng cự, hầu có thể bắt đầu lắng nghe điều Thiên Chúa thật sự muốn ta biết. Và điều ấy là: trước khi ta nghĩ ngợi, hành động hay đạt được điều gì; trước khi ta có nhiều hay ít tiền, sự thật sâu xa nhất về căn tính con người chúng ta là: "Con là con yêu dấu của Cha. Con là con gái yêu dấu của Cha. Cha hài lòng về con." (x. Lc 3,22) Khi ta có thể xác tín rằng lời ấy đúng cho chính mình, ta cũng sẽ thấy rằng lời ấy đúng cho tất cả mọi người. Biết rằng Thiên Chúa hài lòng về mình, ta sẽ có thể đến với mọi người – giàu hay nghèo – trong sự tự do của tình yêu Thiên Chúa. Việc người ta đáp lại lời kêu gọi của chúng ta bằng "đồng ý", "từ chối" hay "để xem đã" không còn là điều quan trọng nhất. Điều quan trọng là biết rằng tất cả chúng ta đều đang đứng trên mảnh đất thánh của lòng quảng đại Thiên Chúa dành cho con người. Nhờ cầu nguyện, ta học cách tin tưởng rằng Thiên Chúa có thể sinh hoa kết trái qua chúng ta, bất kể ta đang ở đâu hay đang ở với ai.

> *"Càng chạm đến tình yêu thẳm sâu của Thiên Chúa – Đấng tạo dựng, gìn giữ và dẫn dắt chúng ta – ta càng nhận ra vô số hoa trái phát sinh từ tình yêu ấy."*
> *— Lifesigns*

Khi đời sống cầu nguyện được đào sâu đến mức ta luôn ý thức về lòng nhân lành của Thiên Chúa, thì tâm hồn ta cũng được đong

đầy bởi tinh thần biết ơn. Lòng biết ơn tuôn trào khi ta nhận ra rằng chính con người ta và mọi điều ta có đều là hồng ân – để đón nhận và trao ban. Lòng biết ơn giải thoát ta khỏi những ràng buộc của bổn phận và chuẩn bị cho ta dâng hiến chính mình cách tự nguyện và trọn vẹn vì Nước Trời. Khi ta bước vào việc gây quỹ với tinh thần biết ơn, là ta đang hành động với xác tín rằng Thiên Chúa đã ban cho ta điều ta thật sự cần để sống viên mãn. Bởi vậy, sự xác tín vào sứ mạng và tầm nhìn, cũng như sự tự do để yêu thương người mà ta đang xin tiền, không còn phụ thuộc vào việc người ấy đáp lại thế nào. Nhờ vậy, lòng biết ơn cho phép ta bước vào một cuộc gặp gỡ gây quỹ mà không bị dằn vặt vì thiếu thốn, và rời khỏi cuộc gặp gỡ ấy mà không mang theo sự oán giận hay thất vọng. Dù đến hay đi, ta vẫn có thể an trú trong tình yêu của Thiên Chúa, và tâm hồn vẫn luôn hướng về Nước Trời trong niềm hân hoan.

NƯỚC CHA TRỊ ĐẾN

Mầu nhiệm của sứ vụ là ở chỗ: chúng ta đã được chọn để làm cho tình yêu giới hạn và đầy điều kiện của mình trở thành cánh cổng cho tình yêu vô hạn và vô điều kiện của Thiên Chúa. Vì thế, sứ vụ đích thực phải mang tính tương hỗ.

— Nhân Danh Đức Giêsu

NGUYỆN NƯỚC CHA TRỊ ĐẾN

Việc quyên góp là một hành động phong phú và cao đẹp. Đó là biểu hiện đầy tự tin, hân hoan và tràn ngập hy vọng của sứ vụ. Trong khi cùng phục vụ nhau — mỗi người trao ban từ kho tàng mà mình đang có — chúng ta đang cùng nhau cộng tác cho sự hoàn tất trọn vẹn của Triều Đại Thiên Chúa.

Tình yêu thì không bao giờ qua đi.
(1 Côrintô 13:8, bản Kinh Thánh Giêrusalem)

VỀ HENRI J. M. NOUWEN

Henri Nouwen và John Mogabgab tại Đại học Notre Dame năm 1978. Henri Nouwen là một tác giả nổi tiếng quốc tế, giáo sư được kính trọng và mục tử được yêu mến. Ông đã viết hơn bốn mươi cuốn sách về đời sống thiêng liêng, truyền cảm hứng và đem lại sự an ủi cho vô số người trên khắp thế giới. Kể từ khi ông qua đời năm 1996, ngày càng có nhiều độc giả, tác giả và nhà nghiên cứu tiếp tục khám phá di sản văn chương phong phú của ông. Các tác phẩm của Henri Nouwen đã được dịch ra và xuất bản bằng hơn hai mươi hai ngôn ngữ.

Sinh ngày 24 tháng 1 năm 1932 tại Nijkerk, Hà Lan, Nouwen được truyền chức linh mục vào năm 1957. Với khát khao hiểu rõ hơn về nỗi khổ đau của con người, ông đã sang Hoa Kỳ năm 1964 để theo học chương trình Tôn giáo và Tâm thần học tại Viện Menninger. Sau đó, ông giảng dạy tại Đại học Notre Dame, Học viện Mục vụ ở Amsterdam, và các trường thần học của Đại học Yale và Harvard, nơi các lớp học của ông luôn nằm trong số đông sinh viên theo học nhất.

Sức hút mạnh mẽ của Nouwen với tư cách là một nhà giáo và tác giả bắt nguồn từ đam mê của ông trong việc kết hợp mọi khía cạnh của đời sống vào một đời sống tâm linh được sống trọn vẹn. Ông tin rằng nỗ lực đạt được sự hợp nhất này là một nhu cầu cấp thiết trong nền văn hóa ngày nay. Văn phong của ông, thường mang tính tự truyện, mang lại cho độc giả một khung cửa để nhìn vào niềm vui và những giằng co trong hành trình thiêng liêng của chính họ. Tầm nhìn tâm linh mang tính phổ quát của Nouwen đã

vượt qua nhiều biên giới, truyền cảm hứng cho đủ mọi tầng lớp: từ giới ngân hàng Phố Wall, chính trị gia, chuyên gia, đến nông dân Peru, giáo viên, lãnh đạo tôn giáo, mục sư và người chăm sóc bệnh nhân.

Trong suốt cuộc đời, Nouwen đi nhiều nơi để thuyết giảng về các chủ đề như mục vụ và chăm sóc, lòng trắc ẩn, kiến tạo hòa bình, đau khổ, cô tịch, cộng đoàn, cái chết và sự hấp hối.

Nouwen không ngừng tìm kiếm những hình ảnh mới mẻ để diễn tả chiều sâu của Tin Mừng. Chẳng hạn, ông từng kết bạn với một nhóm nghệ sĩ nhào lộn trong một gánh xiếc lưu diễn. Ngay trước khi qua đời đột ngột, ông đang thực hiện một dự án sử dụng hình ảnh đời sống rạp xiếc như một ẩn dụ cho hành trình tâm linh. Tác phẩm kinh điển *Người Con Hoang Đàng Trở Về* của ông là sự kết hợp tinh tế giữa nghệ thuật và tâm linh, là cách diễn giải hiện đại cho dụ ngôn Tin Mừng cổ xưa.

Henri đã sống mười năm cuối đời tại một cộng đoàn L'Arche gần Toronto, Canada — nơi dành cho người khuyết tật trí tuệ. Được truyền cảm hứng từ xác tín của Nouwen rằng mối tương quan cá vị với Thiên Chúa là nền tảng cho mọi mối tương quan khác, **Hội Henri Nouwen** hiện nay tồn tại để tạo ra những cơ hội và tài nguyên hỗ trợ những ai khao khát lớn lên trong đời sống thiêng liêng.